

SUFLET
OLTENESC
CULEGERI ȘI CERCETĂRI FOLKLORISTICE

ANUL I

FAURAR

No. 2.

1927

TOVARAȘIA FOLKLORIȘTILOR OLTENI

CARMUITOR: Pr. TEODOR BALĂȘEL.

TOVARAȘI ÎNTEMEIETORI: Teodor Balășel, preot, Ștefănești-Vâlcea; I. I. Buligan-Dela Gorj învățator, Brădiceni-Gorj — G. F. Ceaușeanu, preot, profesor, strada Opanéz 3 Craiova—C. Ciobanu, contabil, Cetate-Dolj—N. I. Dumitrașcu, șeful Gărei Codlea-Brașov—Gh. N. Dumitrescu-Bistrița, preot, Bistrița-Mehedinți—Gh. Gh. Fierăscu, învățator, Păușești de Otăsău-Vâlcea—C. S. Nicolăescu-Plopșor, profesor Plenita—Ion N. Popescu, învățator, Ștefănești-Vâlcea.

Din Legământul dela Ștefănești (4. Ghenar 1927):
„Pentru adunarea, rânduirea și darea la iveală a folklorului oltenesc, precum și pentru cercetarea și punerea lui în legătură cu tot ce cunoaște știința folkloristică, punem temelie unei tovarășii folkloristice“.

Cine dorește să fie tovarăș al nostru, plătește odată pentru totdeauna 200 lei.

Tovarășii care vor da sprijin tovarășiei folkloriștilor Olteni și vor răspunde regulat la întrebările puse în Șuflet Oltenesc, vor fi numiți TOVARAȘI de MUNCĂ

SUFLET OLTENESC

ANUL I

FĂURAR 1927

No. 2

SPRIJINITORII NOȘTRII
D-nu Dr. C. TĂNĂSESCU Plenita 500 lei

DOUĂ-TREI VORBE ÎNAINTE.

—

Câți-va tineri Olteni, plini de dragoste pentru trecutul pământului și neamului oltenesc și de nădejde pentru viitorul acestui pământ și neam, s'au adunat în casa mea în zilele de 3 și 4 Ghenar 1927. După două zile de împreună sfătuire, ne-am pus tovaroși și ne-am legat și prin viu graiu și prin scris, unii cu alții, să tipărim o revistă folkloristică, pe care am botezat-o „*Suflet Oltenesc*“ și pe care ne-am legat s'o ținem cu viață cât mai multă vreme. Și neam mai legătuit între noi ca fiecare în laturea noastră să culegem cât mai mult material folkloristic, sau în legătură cu el, pe care să-l tipărim în această revistă. Revista va tipări material de acest fel și de la alți culegători, cari nu intră în tovarășia noastră, însă să fie cules numai din Oltenia.

Și apoi, tineriiăștia — Olteni tot unul și unul și de cei cu câte douăzeci și patru de măsele — movelnici nevoie mare, drept mulțumire că-i găzduisem între pereții căsuței mele, s'au

gândit să-mi făcă o poznă: cu voie fără voie m'au făcut staroste al acestei tovărășii, că ziceau dumnealor: ești mai bătrân ca noi și trebuie să fii și ceva mai priceput într'ale folklorului. Că sunt bătrân o știu prea bine și aș dori să mi se spuie cât mai rar acest lucru și dacă s'ar putea niciodată, dar că aș putea fi mai priceput ca dumnealor, asta poate s'o spuie dumnealor mult și bine, că mie nu-mi prea vine a crede. Dar dacă alții o zic și o cred, mă las apii, căci beleaua cade pe om din chiar senin, când nici cu gândul nu gândești: ca iarna pe om sărac. Vorba ăluia: Vrei nu vrei, bea iazmă Andrei! Și așa, mai cu una mai cu alta, mă văzui ditai staroste între cei o mână de cărturari olteni, strânși în jurul „Sufletului Oltenesc”.

    Omul numai de noroc să se vaete !

    Și acum, de părere bună, că mă văzui mai mare, o să-i trag și eu un chiot, știi colea voinicesc, de să răsune toată Oltenia:

    Hai noroc și ceas bun să dea Dumnezeu !

PREOTUL TEODOR BĂLĂȘEL

LUMEA CEA NEVĂZUTĂ

(Credințe, legende și ziceri populare.)

Dumnezeu, și Sarsailă.

La începutu începuturilor, când nu era nici ceru cu stelele și nici pământu cu ce se vede și mișcă pe el, peste tot era numai văzduh și întunec beznă și nimic nu se vedea. În văzduhu și în întunecă ăsta erau doi frați, care băjbăiau decolo până colo, erau Dumnezeu și Sarsailă. Frați, frați erau ei, dar unu cu altul nu se aveau bine, pentru că pe cât era Dumnezeu de bun la suflet și drept, pe atât Sarsailă era rău la suflet, viclean și ne drept. D'aia, de și Sarsailă zicea într'una lui Dumnezeu «frate-meu», Dumnezeu însă zicea tot d'auna lui Sarsailă «nefrate-meu». Dar năcazul ăl mai mare al lui Sarsailă pe Dumnezeu era că Dumnezeu avea putere să facă orice vrea din nimic, pe câtă vreme Sarsailă n'avea această putere. D'aia Sarsailă avea mare ură și pizmă pe Dumnezeu și căuta prin tot felu de vicleșuguri și meșteșuguri diavolești să strice și să facă rău tot ce Dumnezeu făcea bun.

Dumnezeu mai avea și alt nume, îi mai zicea și Milostivu. Și Sarsailă mai avea și el și alte nume, că-i mai zicea: Satana, Diavolu, și Dracu.

NOTA. Legenda aceasta, unică în felul ei, în care se spune că Dumnezeu și Dracu sunt frați buni, o am culeasă acum vre-o 20 și mai bine de ani dela bătrânul Răducă Pătru Ciobanu din satul Dobrușca, Vâlcea, mort de mult.

În felul acesta n'am găsit'o în nici o colecție, iar eu o public acum pentru prima dată.

Dumnezeu și Îngerii.

Ce s'a gândit Dumnezeu: ce să stau eu singur în bezna și în văzduful ăsta fără de sfârșit, numai cu Împlețitatu de «nefrate-meu» ? Ia să-mi fac eu niște slujitori puternici, iuți, frumoși și mulți fără de număr. Numai cu gându a gândit Puternicu și în clipa ochiului s'a și pomenit împresurat de milioane de milioane de îngeri frumoși ca lumina, puternici și iuți nevoie mare, gata să îndeplinească orice poruncă a lui Dumnezeu. Dumnezeu cum îi văzu, i-se umplu inima de bucurie, făcu cerul cu stelele și-l dete îngerilor să le fie lor lăcaș. Apoi îi rândui în trei cete și pusă peste fiecare ceată câte un înger care să le fie voevod. Și numele lor era: Lițipe, Mihail și Gavril.

Sarsailă și Dracii.

Când văzu Sarsailă minunea asta, pleznea de necaz pe Dumnezeu și ar fi vrut să-i piarză pe toți îngerii, dar n'avea nici o putere. Atunci schimbă planul și o luă cu viclenie pe alt drum. Se luă bine pe lângă Lițiper, căpetenia cea dintâi a îngerilor, și cu vicleșug mare începu să-i șoptească, ce ești tu prost de ascuți de Dumnezeu și te supui lui. Cât ești tu de puternic și ai sub ascultarea ta atâta puiedie de îngeri, poți să-ți pui scaun și mai presus decât al lui Dumnezeu și să fie el supus ție, nu tu lui. Limba vicleană tot d'auna înșeală, înșeală și pe bietul Lițiper, care își puse în gând să facă precum îl sfătuisă Sarsailă, adecă să se ridice cu scaunu mai presus decât al lui Dumnezeu, făcătoru său. Dar nici n'a apucat să gândească bine și din înger luminat s'a pomenit drac întunecat.

NOTA. Dumnezeu și Îngerii și Sarsailă și Dracii le am prins tot dela bătrânul Răducă Pătru Ciobanu din satul Dobrușca, Vâlcea.

Căderea Dracilor și Sfeti Aranghel.

Întâi și întâi n'au fost draci pe lume, ci numai îngerii în cer la Dumnezeu. Într'o zi îngerul cel mai mare, Luțifer, care astăzi este Tartorul dracilor, a vrut să-și puie scaunul mai presus decât al lui Dumnezeu. Dar nici cu gândul n'a apucat să gândească bine și din înger luminat s'a pomenit drac întunecat.

Din cer el s'a pomenit în fundul pământului, unde sunt beznele iadului. Când a căzut Tartoru, a început să cază toată ceata peste care era el mai mare. Și cădeau, cădeau mereu, unul peste altul, din cer tocmai în fundu pământului. Atunci un voevod îngeresc, văzând că or să cază toți îngerii, a mers în mijlocu lor și a strigat cu glas mare:

— Să stați !

Voevodu acesta era Sfeti Aranghel. Și cum a zis vorba «să stați» pe loc au încremenit toți, care și unde se aflau. Cei din cer au rămas toți îngerii luminați sub comanda lui Sfeti Aranghel. Cei de sub cer au rămas draci întunecați sub stăpânirea Tartorului.

Dracii, când a zis Sfeti Aranghel «să stați», au încremenit toți care unde se aflau: unii în fundu pământului, alții pe pământ, alții în ape, alții în văzduh, alții cu gura în jos și toți în toate felurile. Dracii cei din fundul pământului, cu Tartoru lor din preună, au făcut iadu unde canunesc sufletele oamenilor păcătoși; cei de pe pământ fac tot felul de zavistii de înșală lumea și trag pe oameni la păcat; celor din ape le zice lumea «Al din baltă» și fac fel de fel de zavistii de îneacă lumea care umblă pe apă cu luntrile, corăbiile și altele; dracii cari au rămas în văzduh s'au apucat de făcut vămile văzduhului, unde opresc sufletele oamenilor cari merg la cer, îi opresc la vamă. Aci sufletele dau faptele cele bune, dacă nu prea au fapte bune dau hainele cari li-se dau de pomană până la 40 de zile, și dacă nu se plătesc de vamă nici cu atâta, mai dau și paraua dela deget, care li-se pune oame-

---

nilor când mor. Și dacă nici cu acestea nu se pot plăti de draci pentru păcatele lor cele multe, apoi dracii opresc sufletele și le trimet la iad. Dracii cari au rămas spânzurați cu gura în jos în văzduh, leapădă mereu la bale din gurile lor. Aceste bale se numesc balele vrășmașului. Balele astea multe rele mai aduc omului, Maică Doamne ! Căci ele se brodesc de cad în fântâni, în pâraie, izvoare și în tot felul de ape și oamenii bând din ele, beau cu apa și balele vrășmașului și se se îmbolnăvesc și zac până mor.

Boalele căpătate din bale vrășmașului n'au leac, decât doar din cităanii sfinte, din sfintele masluri, din căderi la sfintele daruri prin biserici, sau mergând la mănăstiri unde se găsesc moaște de ale sfinților, atunci și nici atunci.

Balele vrășmașului ar prăpădi lumea cu totul, dar ele n'au putere ziua, din pricină că Sfântul Soare le arde și le taie toată puterea. Ele au putere numai noaptea, din scăpătatul Soarelui și până în răsăritul lui.

Căderea Dracilor și Sfeti Iliei

Sfeti Ilie a fost luat în armată și când s'a liberat din oaste la șapte ani, venind pe drum spre casă, unde lăsase pe nevastă-sa cu mumă-sa, se întâlni cu dracul sub chipul unui om bătrân. Dracul îi zise: Sfeti Ilie, du-te mai repede acasă — până nu se face ziuă—că ai să-ți găsești nevasta în pat cu ibomnicu, iar pe vatră pe tată-tău cu mamă-ta.

Sfeti Ilie, cum era din fire necăjicios și iute foc, cum auzi sări în sus de ciudă și de mânie și cât ai clipi fu acasă. Intră în casă și în pat văzu doi inși, un bărbat și o femeie, dormind unu lângă altu. Nici una nici două, trase paloșu și hârști ! îi reteză drept în două, făcând din ei două bucăți. Dar nevasta lui, care era culcată cu copilul pe vatră, cum auzi larmă la sobă, intră înăuntru să vază ce e acolo. Cum intră și văzu pe Sfeti Ilie cu paloșu plin de sânge și trupurile socrilor ei făcute ciopârți, o arse la inimă, pricepu ce se

întâmplase și zise: ce făcuși Sfeti Ilie, tăiași pe tattău și pe mă-ta !

Sfeti Ilie se dezmeteci, tăcu, puse paloșu în teacă, puse caii de foc la căruță de foc și cât te ai șterge la ochi fu înaintea lui Dumnezeu, sus în cer, și-i spuse toată tărașenia cum l'a înșelat dracul de și-a tăiat părinții.

Dumnezeu îi dete un bici de foc și-i zise: cu biciu ăsta să săgetezi și tu pe draci.

Dracii erau în cer până la istoria asta. Și Sfeti Ilie cum a pus mâna pe bici, cum a început să-i pocnească pe draci. Se sui în căruța de foc cu caii de foc și după draci prin cer: unde ajungea dracu, poc! și-l lăsa întins și cu ochii beliți.

Poc în unu, poc în altu, cum da cu biciu huruiau dracii din cer pe pământ ca frunza și ca iarba. Și Sfeti Ilie: după ei, după ei ! Și poc ! poc ! poc ! îi lăsa lungiți. Dracii văzând că nu e de glumă și că Sfeti Ilie o să-i măture pe toți și n'o să mai rămâie nici picior din ei, au început să strige la Dumnezeu:

«Ho, Doamne, nu ne prăpădi pe toți, că nu se mai închină lumea ție !»

Dumnezeu a zis atunci lui Sfeti Ilie, să-i lase mai ușor, dar când or face zavistii și or răscoli norii pe cer, atunci să-i săgeteze fără milă. D'atunci și până azi a rămas că numai când sunt nori grei își ia biciul de foc și căruța cu caii de foc și pomește în vânătoare după dracii care se amestecă în nori.

Tartoru și cei lalți draci au rămas fiteșcare în locu unde îi arunca biciu lui Sfeti Ilie. Tartoru și cu alți draci mai mari au căzut în fundu pământului și acolo sunt până în ziua de azi, alții au intrat în pământ numai până la genunchi și așa au încremenit; alții au căzut pe pământ, prin fântâni, prin văi, munți, dealuri, râpi, prin pomi și prin tot felul de locuri, unde stau până azi; alții au rămas prin ale văzdufuri spânzurați cu gurile în jos și așa stau încremenți până astăzi.

NOTĂ. Aceste două legende: «Căderea dracilor și Sfeti

Culese din județul Dolj de N. Plopșor

Aranghel» și «Căderea dracilor și Sfeti Ilie» leam cules din satul Bogdăneștii dela Olt, jud. Vâlcea. Ele au fost publicate de mine în revista *de folklore Șezătoarea* (III p. p. 78—9 și XI p. p. 173—5) și au fost reproduse de Tudor Pamfile în *Povestea lumii de demult*, p. p. 65, 66 și 76. Le reproduc aici cu oarecare nuanțe aflate mai târziu și ca fiind în strânsă legătură cu prima legendă: «Dumnezeu și Sarsailă» și a doua: «Dumnezeu și îngerii», care n'au mai fost publicate și au un interes capital.

Dumnezeu, Îngeri, Sfeti Aranghel și Dracii.

Dumnezeu își avea ca slujitori cetele îngerești și Sarsailă cetele dracilor. Ei trăiau în bună înțelegere cu toții în cer. Dar odată ce le dă dracilor în gând, nu că să-și puie ei scaunele mai presus de cât ale lui Dumnezeu și ale îngerilor lui. Dumnezeu înțelegând gândul dracilor a pomit cu Sfeti Aranghel, mai marele îngerilor, să doboare pe draci din cer jos pe pământ.

Sfeti Aranghel a dat poruncă îngerilor de sub stăpânirea lui să dea brânci dracilor din cer jos pe pământ, îngerii cei mai voinici au dat cu dracii tocmai în fundu pământului; alții mai slăbănogi abia de au dat brânci din cer și au rămas dracii aceia pe pământ și spânzurați prin văzduh și așa stau până azi.

NOTA. Această ultimă legendă despre «Căderea dracilor» o am culeasă din comuna Ștefănești, jud. Vâlcea. Ea a fost publicată de mine în revista *Șezătoarea* (III p. 76—7) și reprodusă de Tudor Pamfile în *Povestea Lumii de demult* (p. 75).

O reproduc aci ca fiind în strânsă legătură cu legendele de mai sus, ca variantă a lor.

Dumnezeu

Dumnezeu are chipul unui om bătrân-bătrân, cuvios, blând și bun la suflet. Sub acest chip el călătorea mai de

mult și pe pământ întovărășit totdeauna de Sfeți Petre, ca să vadă cu ochii lui cum trăiește lumea pe pământ. El făcea numai bine pe unde mergea. Atunci și cerul era jos, așa de jos că, dacă te suiai pe un munte, puteai să-l ajungi cu mâna. Dumnezeu și sfinții se suiau și se coborau din cer ori de câte ori vreau. Dar o blestemată de mătușă a aruncat cu scâmbă după Dumnezeu și d'atunci Dumnezeu s'a supărat, a ridicat cerul în ale slăvii, și nu s'a mai coborât pe pământ niciodată, nici el nici sfinții până în ziua de azi. Acum își are scaunul său în cer. Numai la Vremea de Apoi, când va judeca lumea la judecata cea mai de pe urmă, se va cobora cu scaunul său din cer, dar nu va atinge pământul, ci va sta în văzduh, ca nouă stânjini depărtare de pământ. Până atunci el va sta în cer pe scaunul său, ocolit de îngeri și de sfinți, care îi cântă mereu și-l slăvesc. Măcar că are chip de om, dar are mare putere, putere fără margini, pentru că orice vrea face. El a făcut pe îngeri, din care o parte s'au făcut draci. Pentru că el a făcut toate câte se văd și nu se văd, se zice «Atoate Făcătorul». Niminea nu se poate potrivi lui Dumnezeu în putere, de aceea i-se mai zice și «Atoate Puternicul». Este și blând, bun și milostiv, mai ales cu cei săraci, de aceea i-se mai zice și «Milostiv» și «Tatăl săracilor». Dumnezeu a avut multe de luptat. A luptat cu Sarsailă și cu dracii lui, a luptat cu Jidovii, care se încontrau lui, și pe toți i-au biruit și i-au pus așternut picioarelor lui. Mai are de luptat cu Antihărț la Vremea de Apoi și-l va birui și pe acela, căci este «Biruitorul». Antihărț va fi cel din urmă dintre vrășmașii lui Dumnezeu, care va mai îndrăzni să se scoală împotriva lui. Odată biruit și acela, Dumnezeu de aci înainte și lumea va avea pacea vecinică. Dumnezeu, pentru că lăcuiește în cer, se mai chiamă și «Tatăl cel Ceresc». Și pentru că dracii au mare frică de Dumnezeu, el se mai chiamă și «Spaima dracilor».

NOTA. Toate aceste credințe sunt comune locuitorilor din Vâlcea, de pe unde le-am cules. Hristos apare ca ceva confus în credințele vâlcenilor, deși își zic toți creștini. Sub numele de «Domnul Hristos» înțeleg mai mult un sfânt, decât un Dumnezeu. «Unul Dumnezeu», «Dumnezeu Sfântulețu», «Dumnezeu din cer, etc. se aude foarte des în gura poporului din Vâlcea.

ZICERI POPULARE

Bun ca pâinea lui Dumnezeu
Se zice de un om blând, bun, milostiv, etc.

Dumnezeu e d'asupra, ne vede.
Se zice atunci când cineva vrea să încredințeze că spune
adevărul.

N'ai fi tu Dumnezeu
Se zice în bătaie de joc celui ce se crede prea mult.

Dumnezeu mi-e martor
Se zice de cel ce vrea să încredințeze că spune adevărul.

Ochiu lui Dumnezeu nu doarme
Adecă Dumnezeu pe toate le vede și pe toate le răsplătește.

Până la Dumnezeu te omoară sfinții
Adecă de multeori cei mai mici sunt mai răi de cât cei mari.

Dumnezeu să-ți răsplătească
Se zice cuiva care ți-a făcut vreun rău și nu poți sau nu
vrei să ți răzbuni. Se zice și celui ce ți-a făcut un bine și nu
ești în stare să-i răsplătești.

Dumnezeu să primească
Se zice când primești ceva pomană dela cineva, în spe-
cial ca să fie pomană morților.

Dumnezeu să-l ierte
Se zice oridecâteori vorbești de un mort și mai cu osebire
când încă nu e în mormântat. Parodiind această zicere, auzi
în popor zicându-se în bațjocură: Dumnezeu să-l ierte cu
trei poame fierte, sau: Dumnezeu să-l iepure.

Te vede el Dumnezeu din cer
Adecă fii sigur că fapta ta va fi văzută și răsplătită de
Dumnezeu. Parodindu-se această zicere auzi în popor: Te
vede ăl din pod.

Dumnezeu îți dă dar în obor nu-ți bagă.

Adecă dacă singur tu nu te ajuți prin muncă și osteneală
nici Dumnezeu nu te poate ajuta.

Un Dumnezeu îți dă și altul îți ia

Se zice atunci când ai primit un ajutor dela cineva și
printr'o împrejurare ai pierdut din altă parte.

N'am de Dumnezeu

Adecă n'am rost, n'am căpătâi în lume.

S'a uitat Dumnezeu

Se zice de un om prea bătrân, care nu mai moare. Se
mai zice și de cineva căruia îi merge totdeauna rău.

L'a luat Dumnezeu

Adecă a murit. Ades se aude în popor: Nu-l mai ia
Dumnezeu, la-l Doamne, la-mă Doamne. Parodindu-se cea-
stă zicere se zice în glumă: la-mă Doamne la o mie de ani.

Nu-l iartă Dumnezeu

Adecă nu mai moare. Ades se aude în popor zicân-
du-se despre un bolnav care se bate cu moartea: Iartă-l,
Doamne ! Dor l'o ierta Dumnezeu.

Dumnezeu nu bate cu ciomagu

Adecă nu te pedepsește îndată ce ai greșit, ci pedeapsa
dela el îți vine când nici nu gândești.

A plecat să găsească pe Dumnezeu și a dat peste Dracu

Adecă una a gândit și alta a eșit.

Dumnezeu cu mila .....

Se zice în cazuri grele, când omul nu mai poate face
nimic.

A fi de cei care dau cu barda în Dumnezeu

Adecă om nelegiuit, fără temere de Dumnezeu.

A nu avea frică de Dumnezeu și rușine de oameni.

Adecă a fi pierdut orice calitate morale.

Poartă Dumnezeu grije
Adecă Dumnezeu îngrijește de făpturile sale.

Bătu-te-ar Dumnezeu
Blestem popular. În popor se crede că nu e bine să zici unui copil al tău Bătu-te-ar Dumnezeu, căci dacă l'o bate Dumnezeu ce mai e de capul lui ? Mai bine să bați copilul de cât să-l blestemi așa.

A fi blestemat de Dumnezeu
Adecă a fi cel mai nenorocit.

A fi bătut de Dumnezeu
Se zice unui om fără caracter.

Dumnezeu nu gonește cu ceasu, ci cu anii
Adecă are mare răbdare.

Bun e Dumnezeu, meșter e Dracu
Se zice când cineva trece prin grelele împrejurări din care totuș are credința că va scăpa cu față curată prin vr'un mijloc oare care.

Să te rogi la Dumnezeu, dar nici de Dracu să nu-ți bați joc.

Adecă sunt de multe ori împrejurări când fiind părăsit de Dumnezeu se poate ca și Dracu să-ți fie de vre'un folos.

Dute cu Dumnezeu
Se zice și ca o urare pentru cei ce pleacă într'o cale lungă, dar se mai zice și celui ce nu-ți dă pace și vrei să plece mai curând și să te lase în pace.

Amin Dumnezeu să te auză
E un răspuns ce se dă la urare, fie și la un pahar de vin.

Dumnezeu să te vază
Adecă Dumnezeu să-ți răsplătească binele și mai ales răul ce-mi făcuși.

N'are nici un Dumnezeu
Adecă n'are nici un rost în lume.

Dumnezeu e orb

E o blasfemie, ce se zice la necazuri mari, cu înțelesul
Dumnezeu nu vede nedreptățile ce se fac.

Omul lui Dumnezeu nepot bun Dracului

Se zice cuiva pe care vrei să-l iei peste picior.

Nici Dumnezeu n'are ce-i face

Se zice de cineva care se află într'o situație disperată.

Dumnezeu ăl cu coarne

Adecă însăș Dracu.

Dumnezeu Sfântu ne umple gâtu

Zăcere de bațjocură la adresa bețivilor.

**CULESE DE PRIN JUD. VÂLCEA DE
PREOTUL TEODOR BĂLĂȘEL**

ALT PORT ÎN OLTENIA

Se știe încă de mult că în unele sate din Romanai femeile poartă pe cap un fes roșu peste care se leagă o cărpă. Răposatul Dr. C. I. Istrate l-a studiat întrucâtva (în N. Densușeanu, Dacia Preistorică și o comunicare la Academie). Pentru a putea da ținutul de răspândire al acestui port am scris în 1925 D-lui învățător Ștefan Ionescu din Radomir. Răspunsul Dumnealui alcătuește în această privință un document prețios.

Iată-l:

Am 27 ani.

De când sunt în satul meu și satele din prejur, n'am văzut nici o femeie purtând asemenea fes. Am întrebat pe mama și alte femei mai în vârstă și mi-au spus că aceste fesuri se purtau mai de mult, însă de aproape 40 de ani nu se mai poartă. Rar dacă mai sunt azi femei bătrâne care păstrează fesuri dela părinții lor, însă le țin în ladă ne punându-le nici odată pe cap.

1 și 2. De când e portul fesului și cine l'a adus, n'am putut afla. (Își dau părerea că dela Turci)

3. Cine-l poartă și cine-l purta v'am spus.

4. Era făcut în formă de „potcapiu popii”, culoare roșie și cu moț negru de mătase. După ce-l așeza pe cap, pune o cârpă de borangic, sau de bumbac înălbit foarte subțire, lăsând să se vadă o dungă ca două degete la frunte.

5. Satele în care se mai poartă și azi fesurile sunt: Vlădueni, Osica de jos și sus, Fărcașele, Cioroiu, adică colțul de pământ cuprins între: Teslui Olt și Olteț Olt. Satele: Preajba, Vișina, Botoșeni și de aci la Miază zi, inclusiv: Radomir, Dioști, Zănoaga, Leu, Cacaleț, Apele-Vii, Celaru, Redea sau purtat azi nu se mai poartă. La Celeiu lângă Corabia am fost învățător în 1920; nu se purta; nu pot ști dacă în satele Orlea, Potelul, Ianca, Dobrotești se poartă. Dacă nu s'ar purta în aceste sate ar fi regula generală că dela Teslui spre Miază zi în tot județul nu se poartă.

III

În legătură cu acesta va trebui pus și conciul de lemn care s'a purtat pe multe locuri în Oltenia și se poartă și astăzi în prejurul Severinului. Cercetări în această direcție ar aduce multe date pentru studiul portului în Oltenia, studiu ce încă nu s'a făcut și cade numai în sarcina folkloriștilor.

N. PLOPȘOR

CONTRIBUȚIE LA: „UN PORT DEOSEBIT ÎN OLTENIA“

Am cunoscut în *Ștefănești, Vâlcea*, trei frați; câte trei bătrâni octogenari, morți câte trei acum 15—20 ani, Chera, Matei cel mare și Matei cel mic,

feciori lui Papa „Sin Papa Giura Bobeș” din Ștefănești.

Acești trei frați erau viță de „boeri de neam”, având sineturi de boierie dela Știrbeiu Vodă, sine-turi pe care le păstrez eu, fiindcă Matei cel mic mi-a fost socru prin adopție.

Câte trei acești frați se purtau cu capul aproape ras, lăsând numai un zmoc de păr lung în vârful capului, așa de lung încât acoperea capul. Întâmplător la judecătorie, fiind martor, Matei cel mare a fost întrebat de judecător, care a fost impresionat de acest port, că de ce se poartă așa ? La care a răspuns că „așa s'a pomenit la moșii lor, că au fost boieri de neam”.

Alți oameni n'am mai văzut în Ștefănești cu acest fel de port.

PREOTUL TEODOR BĂLĂȘEL

CUVINTE ADÂNCI

Culese de Const. C. Ciobanu

Raru

Umple caru

Desu

Umple fesu

I

Obişnuința ușurează povoara.

II

Viteaz să fii ! dar....nici de fugă să nu'ți bați joc !

SNOAVE

COPII ȚIGANULUI

Un țigan avea atâția copii, că dacă-i numea la repezeală, nici nu puteai să-i numeri măcar. Întâlnindu-se danciul, cu un frate de cruce, din vorbă 'n vorbă, acesta-l întreabă; — ori câți dănciuci ai cu toți, vataule.

— Apoi socoteștei; Doi la oi, doi la boi, doi cu tetea la cimpoi, doi în car, doi sub car, doi în urma carului iar Ciurilă cu Burilă și Măndrilă cu Frățilă și Maftai cu Doroftei, stau la foc că-s mititei.

— Ai aflat câți am ?

— Ham aflat. Hai 6 și cu atât și nu mai știu cu cât.

Comunicată de Ioan Stoichiță din Sârbești Gorj

I. I. BULIGAN DELA GORJ

PAȘTILE ȚIGANULUI

Un țigan în toți ani, avea pretenția ca el să ia paști, întâiu dela popa.

Așa, odată popa sa sfătuit cu țărcomnicii, cum să-i tragă o păcăleală baragladinei, ca să se scape de el. Amestecară oțet tare și cu hrean și așteptară să vină țiganul. Iată-l că veni. Ceru paști, nu-

mai decât, înaintea tuturor. I-se dete. Deodată însă, începuse să strănute și scoțind cuțitul dela brâu, — hârșt — își taie nasul. Popa îl întrebă numai decât.

— „Ce e măi țigane, ori nu ți plac paștile ?“

— „Haoleo părinte, — răspunse țiganul — de paști-paști, da-s tari al dracului !

De nu era nasul, săreau ochii. Și arătând la dănciuc, zice:

— Hăstuaia să nu-i dai că dracu l-a luat.

Auzită dela Dumitru Mercioiu din Brădiceni Gorji

I. BULIGAN DELA GORJ

***

VORBA EI...

— Fa, fală, maică, nu te mai acoperi la ochi cu cerga când te culci, și... trupul ți-l lași afară...— îi zicea mereu maică-sa, fie-sii, ce era cam proastă din fire...

— Da' cine ce-are cu mine, maică ?...

— Apoi nu, lata maicăi, fală, nu e bine...

— Și de ce maică ?

— Di ce-așa !

„ — *Capu să-mi trăiască, maică, și las' belelele să curgă*“,—îi răspunde iarăși fata oarecum întreruptă dintr'o dulce amintire de-acum câteva zile, întorcându-se pe partea ceailaită, trăgându-și cerga pe cap și *desvelindu-se...* până peste mijloc...

...Bagseamă o pățise ea, că dacă și-a acoperit capul, n'a vrut să mai știe nimic de trup !...

Și de-atunci a rămas vorba asta *)

N. I. DUMITRAȘCU

*) *Povestită de Alexandrina, soția șefului di manevră C F. H. Ion Adamescu, în Calafat, astăzi mutat în Craiova, 1918.*

LA PRĂȘIT

Îi zic unuia, odată:

— Hai Mărine la Prășit...

El:

— Nu pot c'am îmbolnăvit !

Da' după ce mai trece nițică vreme, iar:

— Hai Mărine la mâncare...

Și el:

— la dați lingura a mare !.. *)

N. I. DUMITRAȘCU

***

NU MI VINE SA TAC !

Odată, un rumân, tocmește și se'nvoiește c'un țigan, ca să-i dea pe danciu ăl mic să-i păzească găștele.

După asta țiganul ăl bătrân se duce pe câmp își vorbește cu fiu-său, că de găscă aia mai mare să îngrijască mai bine, că are de gând s'o fure.

Într'o zi se pomenește danciucu, că i lipsește taman găscă a cu pricina.

Ce se întâmplase ? Hoțu de țigan ăl bătrân o și furase, fără să-i mai spuie lu fiu-său, ori să i se arate.

Țiganu ăl mic se duce acasă plângând, iar, stăpânul când auzi de ce plânge, îi spuse să tacă că-l iartă, nu-i face nimic.

Da' danciucu răspunse: — Nu-mi vine să tac, că e lipsă tomna **) găscă a mai mare pe care pusese tata gând s'o fure !

Dela Matei Barnea Lungești – Vâlcea

ION N. POPESCU

---

*) *Din comuna Bistreț*

**) *tocmai*

CÂNTECE

*Foaie verde trei tuleni.
În comuna Izbiceni
Ne-a eșit dușmanii 'n cale,
Dela deal și dela vale.
Foaie verde mărgărit
Inamicu 'naintând
Cu-artileria bătând
Fărăma clădirile
Și omora vitele
Ne sdrobea convoaele
Foaie verde de-un lian,
Noi și-artilerie aveam.
Și'nainta pân la Olt,
Ca să construiască un pod.
Ea podu nu-l putea face.
C'avea artileria în față
Bătea mereu și din spate.
Și podul n'a putut face.
Foaie verde foaie lată
Comandantul de brigadă
Colonel Dimitriade.
Văzând că nu se mai poate,
Gornistu iute a chemat,
Și l-a pus de a sunat,*

Noi tunurile am predat.
Doamne, zău, ce trist eram
De tun când mă despărțeam
Plângeam și mereu oftam,
Foaie verde izmă creată
Unguri ne bat prin față
Și Germanu pela spate. —
Foaie verde de doi sloți,
Ne lua prizonieri pe toți,
Bateriile le lua,
Cu cine le comanda
Si cu toată brigada,
Foaie verde de vizdei
În ziua de douăștrei
În comună că ne bagă
Ne ținea o noapte 'ntreagă
Ziua-ailaltă jumătate.
La douăsprezece plecam
La Corabia mergeam
Si-acolo mult nu mai stam.
Foaie verde trei migdale
Mergeam la Dunăre 'n vale
Foaie verde ca nalba.
Câte patru ne puneau
Foaie verde trei alune
Ne da câte doi pe pâine
Fără nici strop de legume
Foaie verde de lian
Iute 'n șlepuri ne băgăm
Pân dimineața ședeam.
Foaie verde trei oglici
Pe ziua de douășcinci
Pe Dunăre noi porneam
Si nu știm unde mergeam
Se-auzia la noi în țară

*Dușmani ne scot afară
Ne-a băgat în țara lor.
La patimă și omor.*

CULES DE
GH. N. DUMITREȘCU-BISTRIȚA

*Dela Const. Bojan tunar-sergent știutor de carte de
ani 25 din com. Hinova satul Cârjei Mehedinți,
1918 Decembrie 19.*

***

FOAE VERDE TREI CICORI

Foae verde trei cicori
Vai de mama cu feciori !
Pătimește până'i crește,
După ce mi i face mari
Mi-i ia statul militari.
— „Foae verde murele,
Spală mamă rufele”.
— „Eu maică ți le-am spălat
Sunt afar nu s'au uscat”.
— „Lasăle maică ș'așa
Le oi usca unde oi putea.
Foae verde măr stufos,
Munte, munte brad frumos
Pleacăte de vârf în jos,
Să mă sui în vârful tău
Să mă uit în satul meu.
Să-mi văd părinții mei
Cum râd străinii de ei.
Si să văd pe sora mea.
Cum râd Ungurii de ea

DIN P. OTĂSĂU VÂLCEA
CULES DE GH. GH. FIERĂSCU

DESCÂNTECE *

VETRICE **)

Negricioară, neagră ca Aspida, ca șarpele când șueră, ca lupu când urlă, ca câinele când latră. Eu cu numele lui Dumnezeu și al Maicii Precesta, al sfinților Apostoli, mucenicilor și al tuturor sfinților, al Sf. Evmeni ***) de astăzi și al sfinței... Vineri de astăzi îți poruncesc să ieși, să părăsești corpul roabei (robului) lui Dumnezeu... (cutare) să rămâie curat(ă) cum dela Dumnezeu a fost lăsat(ă).

---

*) Acest descântec se scrie pe o bucată de hârtie, pe care deseamnă și chipurile de mai sus și această hârtie, se unge cu unt și se pune pe burta copilului.

**) Durere de stomac la copii. ***) Aici se scrie numele sfântului din calendar care este în ziua când se descântă.

CREDINȚE

TĂMÂIOARA, RĂSURA și OGLICIILE*)

Tămâioara, ogliciile și răsura au fost surori. Cine vrea să-și facă pomană să culeagă tămâioară, până nu cântă cucu, ca să nu-ș piardă mirosul. S'o țâe sus chitulițe și când dau răsurile și cu ogliciile să să ducă și să le culegă, și pe urmă să le facă chitișoare pe câte trele la un loc cu o lumânare și să le dea pe apă.

Cine face așa, altă pomană să nu-și mai facă, că-ș face sărindar pe lumea ailaltă de veci.

Scrisă după spusele babei Leana Băli
(C. Căruntu) de 58 ani, neștiutoare
de carte Balota Dolj

ȘT. ST. TUȚESCU

BUBAT Bubatu, e de trei feluri: întâi bubatu al mic, al doilea bubatu al sporit, al treilea bubatul al mare, care din neîngrijire dă în bubatu al negru de care nu măi scapă nimeni.

BUBATULUI (zilele) Cu două zile înainte de Sf. Nicolae încep zilele bubatului care sânt în număr de trei țânând până în zâua de Sf. Nicolae. În aceste zâle nu să mănâncă fâsui sămânță de dovlete, și boabe fierte ca să nu fie bubatu așa

---

*) din manuscrisele rev. Buciumul

---

de mare când s'o bolnăvi. Să măi fac trei tarte de pâine și să împart crude ca să nu coacă bubatu. Odată cu turtele să dă de pomană și miere sau zahăr ca să fie bubatul ușor,dulce. In aceste zile nu să lucrează nici unele de-ale muerești. Dacă coasă, sparg-e bubatu.

Gubaucea-Dolj

Ca să nu te bubezi rău, când umblă boleșnița în sat, e bine să te duci la un bolnav cu 10 bani să cumperi 10 boabe, de bubat. Li dai banii pupi pe bolnav și zâci: am venit să-m dai 10 boabe, să nu mi dai măi mult. Dacă te'nbolnăvești nu-ți iasă măi mult de 10 boabe de bubat.

Când sânt copii bolnavi de bubat îi cauți la buric: dacă bubele sânt făcute cerc înprejurul buricului scapă ori cât de greu ar fi bubatu, dacă au pe buric numai o bubiță, nu măi scapă.

Paliilula-Dolj

N. PLOȘOR

LUNATECII

Dacă într'o familie sunt doi frați născuți amândoi într'aceiaș lună, sunt lunateci. Dacă unul dintre ei se însoară, în ziua cu nunta, trebuie să ia amândoi o furcă (lemn cu două creci) și să apuce unul de o creacă și celălalt de cealaltă și să tragă să o rupă că dacă nu fac așa, unul din ei moare.

AUZITĂ DELA MAMA MEA

I. I. BULGAN DELA GORJ

NOTIȚA BIBLIOGRAFICA

Pr. Gh. F. Ciaușeanu

Am început dela 1912 să scriu folklore, cu toate că avem mult material adunat de pe vremuri. Am scris întâiu în «Ion Creangă» dela Bârlad poezii populare și interpretarea cuvintelor «fofoloage, Covrag ș.a. Am publicat apoi o lucrare de folklore comparat: «Superstițiile poporului român în asemănare cu ale altor popoare vechi și nouă» care a fost premiată cu premiul Adamachi dela Acad. Română (1913) Edit. Acad.

Am cules folklore din Vâlcea — în colaborare cu C. M. Popescu-Gorunești-Vâlcea și cu Gh. Fira fost la Ștefănești-Vâlcea.

Am intrat în corespondență cu Muzeul de L. Română și cu cel de Etnografie din Cluj — răspunzând la chestionarele lor și luând un premiu la chestionarul «Calul» (Muzeul L. Română Cluj)

Lucrez la compunerea unei lucrări privitoare la folklorul nostru în comparație cu folklorul altor popoare și în legătură cu istoria religiunilor.

Strâng provincialismele vâlcene și folklorul din Vâlcea și împrejurii.

Am mai publicat ÎNMUGURIRI și COMENTAR a EPISTOLEI CĂTRE EBREI după Maunoury (1926) ambele.

Am colaborat la reviste bisericești: NOUA REV. BISERICESCĂ (București) PRETENUL SĂTEANULUI. (Bicaz) LUMINĂTORUL (R. Vâlcea) REVISTA SINODULUI; RENAȘTEREA (dela Craiova) etc.

10 Febr. 1927 Craiova PR. GH. F. CIAUȘANU PROFESOR

ÎNSEMNĂRI

Arhiva, organul societății istorico filologice din Iași An. XXXIV. No. I Ian 1927. De mare însemnătate pentru cercetările folkloristice comunicarea D-rei Margareta Ștefănescu despre «Povești din literatura populară cehă asemănătoare cu ale noastre». Din această comunicare aflăm că «In sbornicul lucrărilor Prof. dr. I. Polávka Praha 1918, să află un studiu al lui V. Tille, Studiile lui Polávka de literatură comporată»

«În acest studiu zice d-ra Ștefănescu găsim subiecte de povești populare asemănătoare cu ale noastre în ce privește cadrul povestirii, motivul și chiar spiritul ei»

Întâiul exemplu Prostia Omenească e f. cunoscut și'n Oltenia a și fost tipărită o variantă a acestei povești în Convorbiri (Sept.1912) sub titlu NĂROJII. Deasemenea povestea a treia are o variantă la noi pe care o vom da curând în revistă.

«Toate aceste coincidențe — zice în concluzie D-ra Ștefănescu sprijinesc teoria că literaturile populare nu sunt producții proprii ale popoarelor, ci numai adoptări ale unui și același motiv ce circulă, migreză, dela popor la popor orginea lui fiind la Indieni, dela care a trecut la popoarele europene. (cf. și Benfey)»

Asupra teoriei lui Benfey iată însă ce spune M. Gaster. «La început, această teorie a fost îmbrățișată cu multă căldură de către învățații folkloriști din toată lumea.

S'au ivit apoi și alte teorii diametral opuse dar mai

toți ne-am întors la teoria originii comune a basmelor și povestirilor, fără însă a fi legată de India, ca țară băștinașă tuturor» (Cele trei Crișuri An. II No. 14 p. 421)

Ca urme de rotacism găsim și în Oltenia. Astfel am auzit pronunțându-se MĂRUNCHI în loc de mănunchii la Fântâna-Banului-Dolj, pe malul Dunării.

În cea ce privește «Moșii pe groși». (Recenzia D. Găzdaru asupra Graiului bănățean de Costin) nu cunosc explicarea D-lui A. Philippide că acești groși ar însemna moneda Groschen, dar în strânsă legătură cu această zicală avem:

Până a trece moșu grosu.

Trecură caprele dosu.

Aici nu mai e vorba de moneda Groschen, ci de un gros din pădure peste care pân a trece bietul moș, caprele au trecut dosul.

*

Pentru Expresiunea: S'A ARS (M'AM ARS) căreia D-ra Ștefănescu «cu multă probabilitate» îi dă origină... din nisca-va genuri de pedeapsă medievală... ca o reminiscență din arderea pe rug...» ar trebui să se ție socoteala că această expresie nu e întrebuițată la țară, ci face parte din limbajul mahalagiilor orășeni, fiind soră cu Arsene, și Arsene zexe. De altfel e luată și cu altfel de înțeles. Cred că ne aflăm în fața unei expresii noi de mahala și... să mă erte D-ra Ș. dar în cea ce privește această expresie, cred că... s'a ars.

***

Sub numele STRIGARE la p. 1048 (Tocilescu, Materialuri Folcloristice Vol. I partea II) ni se dă o strigătură de 24 versuri, care nu este poporană. Fac această îndreptare fiindcă e auzită din Băilești.

Asemenea cu Calendarul Popular cules din Bărbățești Vâlcea p. 1197-1198.

Tot în această culegere sunt 2 ghicitori date ca frământături de limbă și zicături. Întâi «Două picioare ședeau pe trei picioare și ținea un picior, vine patru picioare și ia picioru, atunci două picioare se necăjesc și ia trei picioare și dă 'n patru picioare» p. 1201. A doua: «N'am avut și ți-am dat, acum am și nu-ți dau. Roagă-te la Dumnezeu să n'am ca să-ți dau» Cea dintâi: cismarul sta pe scaun și ținea o ghiată vine câinele și ia ghiata; atunci cismarul se năcăjește și ia scaunul și dă 'n câine. Ce de-a doua: Femeia măritată cu ibomnic. N'am avut (bărbat) și ți-am dat, acum am (bărbat).... (v. Gh. Pascu despre cimilituri p. 114).

***

O Bibliografie bogată în legătură cu «portul» moțului în Oltenia, despre care am scris în numărul trecut se găsește citat în articolul D-lui Ovid Densușianu, Originea Moților (Viața Nouă An XVI N-rele 8-9, 1 oct. 1 noem 1921)

Rog pe tovarășii Buligan și Bistrița să cerceteze cu de-a mărunțul acest port și să scrie câte o bucată asupra lui, fiindcă ne aflăm în fața unui port cu o însemnătate nebănuită.

***

CĂRȚI

Pr. TEODOR BĂLĂȘEL, Versuri populare Române Vol. III cârticica I «Ramuri Craiova 1926» LUCIAN COSTIN, Graiul bănățean 1926. N. I. DUMITRAȘCU, Moșteniri, povestiri, legende și amintiri istorice Ramuri Craiova, 1926. ARTUR GOROVEI, Descântecile Românești Partea I Fălticeni 1925.

CITIȚI

Arhivele Oltenii, Comoara Satelor, Făt frumos, Izvorașul, Șezătoarea și Tudor Pamfile.

ÎNTREBĂRI

- 1) Femeile poartă vadra cu apă în cap, sau nu ? În sa-tele în care nu se poate să se cerceteze, de ce ?
- 2) Ce ieste cirimnă sau ciremnă ?
- 3) Copii prind păsări cu aretele (eretele)? Dacă prind să se arate cum ?
- 4) Miorița ie cunoscută ?
- 5) Ce știți despre Dragobete ? Răspunsurile în No. viitor.

***

REDAȚIONALE

La Plenița să pregătește o mare serbare în folosul revis-tei noastre. Vor da sprijinul lor câțiva artiști din Craiova și câțiva scriitori olteni.

***

Înștiințez tovarășii noștri că No. 1 din Suflet Oltenesc, a fost primit cu nespusă bucurie în toate cercurile cercetătorilor. Vom da în curând câteva dovezi despre aceasta.

***

Cei care se ocupă cu cercetarea baladelor oltenești sunt rugați, a cere la noi orice lămuriri, pentru orice baladă și va primi răspuns.

***

TOVARĂȘII NOȘTRII, Prof. M. Rădescu Craiova 200 lei
ABONAȚII NOȘTRII, Pr. Ioan Bercea, Dobridor-Dolj 120 lei,
Nichifor I. Calafeteanu, Craiova 120 lei.

SUFLET OLTENESC

Culegeri și cercetări folkloristice
Revista „Tovărășiei Folkloriștilor Olteni“

Să ivește odată pe lună tipărind numai culegeri și cercetări folkloristice privitoare la Oltenia.

UN NAMĂR LEI 10 — PLATA PE UN AN LEI 120

Nu să trimețe decât celor care plătesc înainte

Banii, Bucățile de tipărit, cărțile pentru dări de seamă, schimburile, precum și orice este privitor la Suflet Oltenesc, se vor îndrepta pe numele d-lui C. S. N. Ploșșor la Tipărița Casii Oltenii Plenița

---

Rugăm cu deosebire pe toți preoții și învățătorii satelor Oltenii precum și pe toți oamenii de nădejde, care înțeleg rostul străduințelor noastre, să ne trimeată cât mai multe culegeri de folklor, privitoare la pământul și locuitorii Oltenii din trecut și astăzi.

Culegerile necunoscute și care au mare însemnătate, vor fi tipărite în Suflet Oltenesc, iar celelalte care nu vor avea loc, vor fi rânduite și scrise cu mâna în niște cărți mari, bine legate, dintre care unele vor rămâne la Tovărășia Folkloriștilor Olteni, iar altele se vor trimețe la Academia Română.

Nadăduind că vom putea fi de folos cercetărilor viitoare—pentru înțelegerea sufletului acestui popor—vom urma a lucra astfel, rugând încă odată pe toți aceia care ne înțeleg, să ne dea tot sprijinul lor.

CUPRINSUL:

DOUA TREI VORBE INAINTE:

de Pr. Teodor Bălășel.

CERCETĂRI:

Lumea cea nevăzută, de Pr. Teodor Bălășel.—Alt port în Oltenia, de N. Plopșor.—Contribuție la un port deosebit în Oltenia, de Pr. Teodor Bălășel.

CUVINTE ADÂNCI:

de C. Ciobanu.

SNOAVE:

de I. I. Buligan dela Gorj, N. I. Dumitrașcu și Ion N. Popescu.

CANTECE:

de Gh. N. Dumitrescu-Bistrița și G. G. Fierăscu.

DESCANTECE:

de I. I. Buligan.

CREDINȚE:

de St. St. Tuțescu, N. Plopșor și I. I. Buligan

BIBLIOGRAFIE:

Notiță bibliografică despre lucrările lui Gh. F. Ciușeanu.

Insemnări, Intrebări, Redacționale, de N. Plopșor.

TIPARNIȚA

CASII OLTENII

— PLENIȚA —

TIPOGRAFIE * LEGATORIE * LIBRARIE